



DZIENNIK USTAW

POLSKIEJ RZECZYPOSPOLITEJ LUDOWEJ

Warszawa, dnia 18 listopada 1989 r.

Nr 61

TRESC:

Poz.:

ROZPORZĄDZENIA RADY MINISTRÓW:

- 362 — z dnia 9 listopada 1989 r. w sprawie podwyższenia świadczeń emerytalno-rentowych od dnia 1 października 1989 r. 915
- 363 — z dnia 10 listopada 1989 r. w sprawie zmiany wysokości opłat w sprawach karnych 917
- 364 — z dnia 10 listopada 1989 r. zmieniające rozporządzenie w sprawie chorób zawodowych 917
- 365 — z dnia 10 listopada 1989 r. zmieniające rozporządzenie w sprawie zgłaszania pracowników do ubezpieczenia społecznego oraz składek na to ubezpieczenie 918
- 366 — z dnia 10 listopada 1989 r. zmieniające rozporządzenie w sprawie podwyższania niektórych świadczeń z tytułu wypadków przy pracy i chorób zawodowych 919

ROZPORZĄDZENIA:

- 367 — Ministra Finansów z dnia 8 listopada 1989 r. zmieniające rozporządzenie w sprawie określenia na 1989 r. stawek i zasad obliczania odsetek za zwłokę od zaległości podatkowych 919
- 368 — Ministra Rolnictwa, Leśnictwa i Gospodarki Żywnościowej z dnia 8 listopada 1989 r. w sprawie wielkości powierzchni przeznaczonej pod uprawy maku i konopi w 1990 r. prowadzone na podstawie umów kontraktacji oraz w sprawie rejonizacji tych upraw 919
- 369 — Ministra Sprawiedliwości z dnia 6 listopada 1989 r. zmieniające rozporządzenie w sprawie taksy za czynności komorników 920
- 370 — Ministra Transportu, Żeglugi i Łączności z dnia 7 listopada 1989 r. zmieniające rozporządzenie w sprawie pilotażu morskiego 921
- 371 — Ministra Zdrowia i Opieki Społecznej z dnia 6 listopada 1989 r. w sprawie odpłatności za leki i artykuły sanitarne wydawane ubezpieczonym z aptek otwartych 922

362

ROZPORZĄDZENIE RADY MINISTRÓW

z dnia 9 listopada 1989 r.

w sprawie podwyższenia świadczeń emerytalno-rentowych od dnia 1 października 1989 r.

Na podstawie art. 67 i art. 74 ust. 6 ustawy z dnia 14 grudnia 1982 r. o zaopatrzeniu emerytalnym pracowników i ich rodzin (Dz. U. Nr 40, poz. 267, z 1984 r. Nr 52, poz. 268 i 270, z 1986 r. Nr 1, poz. 1 oraz z 1989 r. Nr 35, poz. 190 i 192), w związku z art. 19 pkt 1 ustawy z dnia 27 września 1973 r. o zaopatrzeniu emerytalnym twórców i ich rodzin (Dz. U. z 1983 r. Nr 31, poz. 145, z 1986 r. Nr 42, poz. 202 i z 1989 r. Nr 35, poz. 190), w związku z art. 3 ust. 2 pkt 3 dekretu z dnia 4 marca 1976 r. o ubezpieczeniu społecznym członków rolniczych spółdzielni produkcyjnych i spółdzielni kółek rolniczych oraz ich rodzin (Dz. U. z 1983 r. Nr 27, poz. 135 i z 1989 r. Nr 35, poz. 190), w związku z art. 24 ust. 1 ustawy z dnia 1 lutego 1983 r. o zaopatrzeniu emerytalnym górników i ich rodzin (Dz. U. Nr 5, poz. 32 i z 1989 r. Nr 35, poz. 192) i w związku z art. 39 ustawy z dnia 28 kwietnia 1983 r. o zaopatrzeniu emerytalnym pracowników kolejowych i ich rodzin (Dz. U. Nr 23, poz. 99 i z 1985 r. Nr 20, poz. 85) oraz na podstawie art. 6 ust. 4 pkt 2 ustawy z dnia 16 grudnia 1972 r. o zaopatrzeniu emerytalnym żołnierzy zawodowych i ich rodzin (Dz. U. z 1983 r. Nr 29, poz. 139, z 1984 r. Nr 52, poz. 270, z 1985 r. Nr 20, poz. 85 oraz z 1989 r. Nr 35, poz. 190), art. 6 ust. 4 pkt 2 ustawy z dnia 31 stycznia 1959 r. o zaopatrzeniu emerytalnym funkcjonariuszy Milicji Obywatelskiej oraz ich rodzin (Dz. U. z 1983 r. Nr 46, poz. 210, z 1985 r. Nr 20, poz. 85 i Nr 38, poz. 181 oraz

z 1989 r. Nr 35, poz. 190 i 192), art. 62 ustawy z dnia 29 maja 1974 r. o zaopatrzeniu inwalidów wojennych i wojskowych oraz ich rodzin (Dz. U. z 1983 r. Nr 13, poz. 68), art. 47 ustawy z dnia 12 czerwca 1975 r. o świadczeniach z tytułu wypadków przy pracy i chorób zawodowych (Dz. U. z 1983 r. Nr 30, poz. 144 i z 1989 r. Nr 35, poz. 192), art. 37 pkt 1 ustawy z dnia 19 grudnia 1975 r. o ubezpieczeniu społecznym osób wykonujących pracę na rzecz jednostek gospodarki uspołecznionej na podstawie umowy agencyjnej lub umowy zlecenia (Dz. U. z 1983 r. Nr 31, poz. 146 oraz z 1989 r. Nr 32, poz. 169 i Nr 35, poz. 190), art. 21 pkt 1 ustawy z dnia 18 grudnia 1976 r. o ubezpieczeniu społecznym osób prowadzących działalność gospodarczą oraz ich rodzin (Dz. U. z 1989 r. Nr 46, poz. 250) oraz w związku z art. 18 ustawy z dnia 14 grudnia 1982 r. o ubezpieczeniu społecznym rolników indywidualnych i członków ich rodzin (Dz. U. z 1989 r. Nr 24, poz. 133 i Nr 35, poz. 190) i art. 24 ustawy z dnia 17 maja 1989 r. o ubezpieczeniu społecznym duchownych (Dz. U. Nr 29, poz. 156) zarządza się, co następuje:

§ 1. 1. Emerytury, renty inwalidzkie i renty rodzinne, zwane dalej „świadczeniami”, przysługujące na podstawie ustawy z dnia 14 grudnia 1982 r. o zaopatrzeniu emerytalnym pracowników i ich rodzin (Dz. U. Nr 40, poz. 267, z 1984 r. Nr 52, poz. 268 i 270, z 1986 r. Nr 1,

poz. 1 oraz z 1989 r. Nr 35, poz. 190 i 192), przyznane do dnia 31 grudnia 1989 r., podlegają podwyższeniu od dnia 1 października 1989 r., nie wcześniej jednak niż od dnia przyznania świadczenia, na zasadach określonych w § 2.

2. Za świadczenia przyznane do dnia 31 grudnia 1989 r. uważa się świadczenia, do których prawo powstało przed dniem 1 stycznia 1990 r., a podstawa wymiaru tych świadczeń została ustalona od wynagrodzeń z miesięcy poprzedzających styczeń 1990 r.

§ 2. 1. Podstawę wymiaru świadczeń podwyższa się z dniem 1 października 1989 r., nie wcześniej jednak niż od dnia przyznania świadczenia, o 86%, nie mniej jednak niż o kwotę 80 000 zł i nie więcej niż o kwotę 240 000 zł.

2. Wysokość podwyższonego świadczenia ustala się przy zastosowaniu współczynnika waloryzacyjnego.

§ 3. 1. Na zasadach określonych w § 1 i 2 podwyższeniu podlegają także świadczenia przysługujące na podstawie:

- 1) ustawy z dnia 27 września 1973 r. o zaopatrzeniu emerytalnym twórców i ich rodzin (Dz. U. z 1983 r. Nr 31, poz. 145, z 1986 r. Nr 42, poz. 202 i z 1989 r. Nr 35, poz. 190),
- 2) ustawy z dnia 29 maja 1974 r. o zaopatrzeniu inwalidów wojennych i wojskowych oraz ich rodzin (Dz. U. z 1983 r. Nr 13, poz. 68), z uwzględnieniem ust. 2 i 3,
- 3) ustawy z dnia 12 czerwca 1975 r. o świadczeniach z tytułu wypadków przy pracy i chorób zawodowych (Dz. U. z 1983 r. Nr 30, poz. 144 i z 1989 r. Nr 35, poz. 192),
- 4) ustawy z dnia 19 grudnia 1975 r. o ubezpieczeniu społecznym osób wykonujących pracę na rzecz jednostek gospodarki uspołecznionej na podstawie umowy agencyjnej lub umowy zlecenia (Dz. U. z 1983 r. Nr 31, poz. 146 oraz z 1989 r. Nr 32, poz. 169 i Nr 35, poz. 190),
- 5) dekretu z dnia 4 marca 1976 r. o ubezpieczeniu społecznym członków rolniczych spółdzielni produkcyjnych i spółdzielni kółek rolniczych oraz ich rodzin (Dz. U. z 1983 r. Nr 27, poz. 135 i z 1989 r. Nr 35, poz. 190),
- 6) ustawy z dnia 18 grudnia 1976 r. o ubezpieczeniu społecznym osób prowadzących działalność gospodarczą oraz ich rodzin (Dz. U. z 1989 r. Nr 46, poz. 250),
- 7) ustawy z dnia 1 lutego 1983 r. o zaopatrzeniu emerytalnym górników i ich rodzin (Dz. U. Nr 5, poz. 32 i z 1989 r. Nr 35, poz. 192),
- 8) ustawy z dnia 28 kwietnia 1983 r. o zaopatrzeniu emerytalnym pracowników kolejowych i ich rodzin (Dz. U. Nr 23, poz. 99 i z 1985 r. Nr 20, poz. 85),
- 9) ustawy z dnia 17 maja 1989 r. o ubezpieczeniu społecznym duchownych (Dz. U. Nr 29, poz. 156).

2. Ryczałtowe podstawy wymiaru świadczeń, o których mowa w art. 11 ust. 1 i art. 25 ust. 2 pkt 1 ustawy z dnia 29 maja 1974 r. o zaopatrzeniu inwalidów wojennych i wojskowych oraz ich rodzin (Dz. U. z 1983 r. Nr 13, poz. 68), zwiększa się od dnia 1 października 1989 r. odpowiednio do kwot 261 000 zł i 326 000 zł.

3. Ustalenie wysokości podwyższonego świadczenia, o którym mowa w ust. 1 pkt 2, następuje z zastosowaniem art. 10, art. 25 ust. 1, art. 36 i art. 45 ust. 1 ustawy z dnia 29 maja 1974 r. o zaopatrzeniu inwalidów wojennych i wojskowych oraz ich rodzin.

§ 4. 1. Emerytury i renty inwalidzkie, przysługujące

na podstawie ustawy z dnia 16 grudnia 1972 r. o zaopatrzeniu emerytalnym żołnierzy zawodowych i ich rodzin (Dz. U. z 1983 r. Nr 29, poz. 139, z 1984 r. Nr 52, poz. 270, z 1985 r. Nr 20, poz. 85 i z 1989 r. Nr 35, poz. 190) i ustawy z dnia 31 stycznia 1959 r. o zaopatrzeniu emerytalnym funkcjonariuszy Milicji Obywatelskiej oraz ich rodzin (Dz. U. z 1983 r. Nr 46, poz. 210, z 1985 r. Nr 20, poz. 85 i Nr 38, poz. 181 oraz z 1989 r. Nr 35, poz. 190 i 192) — żołnierzom zawodowym oraz funkcjonariuszom Służby Bezpieczeństwa i Milicji Obywatelskiej zwolnionym ze służby do dnia 30 września 1989 r. podlegają podwyższeniu od dnia 1 października 1989 r. na zasadach określonych w ust. 2.

2. Podstawę wymiaru emerytur i rent określonych w ust. 1 podwyższa się z dniem 1 października 1989 r.:

- 1) dla zwolnionych w okresie do dnia 30 czerwca 1989 r. — o 86%,
- 2) dla zwolnionych w okresie od dnia 1 lipca 1989 r. do dnia 30 września 1989 r. — o 38%,

nie mniej jednak niż o kwotę 80 000 zł i nie więcej niż o kwotę 240 000 zł.

3. Przepisy ust. 1 i 2 stosuje się odpowiednio do rent rodzinnych po żołnierzach zawodowych oraz funkcjonariuszach Służby Bezpieczeństwa i Milicji Obywatelskiej zmarłych do dnia 30 września 1989 r., a także po zmarłych emerytach i rencistach wojskowych i milicyjnych zwolnionych ze służby do tego dnia.

§ 5. 1. Właściwe organy rentowe w grudniu 1989 r. dokonają podwyższenia świadczeń w myśl §-1—4 i 6 oraz wypłacą wyrównanie za okres od dnia 1 października 1989 r., nie wcześniej jednak niż od dnia przyznania świadczenia, po potrąceniu kwot zwiększenia wypłacanych na podstawie rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 16 października 1989 r. w sprawie zwiększenia świadczeń emerytalno-rentowych (Dz. U. Nr 56, poz. 333) za miesiące październik i listopad 1989 r.

2. Podwyższenie świadczeń i wypłata wyrównania następuje z urzędu, z tym że w razie zawieszenia prawa do świadczeń, podwyższenie świadczeń następuje przy wznowieniu ich wypłaty.

§ 6. W rozporządzeniu Rady Ministrów z dnia 7 lutego 1983 r. w sprawie najniższych emerytur i rent (Dz. U. Nr 8, poz. 44, z 1986 r. Nr 2, poz. 12, z 1987 r. Nr 40, poz. 232, z 1988 r. Nr 33, poz. 251 oraz z 1989 r. Nr 4, poz. 26, Nr 38, poz. 208 i Nr 50, poz. 291) § 1 otrzymuje brzmienie:

„§ 1. Kwoty najniższych emerytur i rent inwalidzkich oraz rent rodzinnych od dnia 1 października 1989 r. wynoszą:

- 1) 102 000 zł miesięcznie — emerytura, renta rodzinna, renta inwalidzka I i II grupy oraz renta inwalidzka III grupy dla inwalidów, którzy osiągnęli wiek: 55 lat kobieta i 60 lat mężczyzna,
- 2) 90 000 zł miesięcznie — renta inwalidzka III grupy dla inwalidów, którzy nie osiągnęli wieku określonego w pkt 1.”

§ 7. Kwoty świadczeń ustalonych w myśl rozporządzenia obejmują kwotę zwiększenia określoną w rozporządzeniu Rady Ministrów z dnia 16 października 1989 r. w sprawie zwiększenia świadczeń emerytalno-rentowych (Dz. U. Nr 56, poz. 333).

§ 8. Rozporządzenie wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Prezes Rady Ministrów: *T. Mazowiecki*

363

ROZPORZĄDZENIE RADY MINISTRÓW

z dnia 10 listopada 1989 r.

w sprawie zmiany wysokości opłat w sprawach karnych.

Na podstawie art. 23 ustawy z dnia 23 czerwca 1973 r. o opłatach w sprawach karnych (Dz. U. z 1983 r. Nr 49, poz. 223) zarządza się, co następuje:

§ 1. Wprowadza się następujące zmiany wysokości opłat ustalonych w ustawie z dnia 23 czerwca 1973 r. o opłatach w sprawach karnych (Dz. U. z 1983 r. Nr 49, poz. 223), zwanej dalej „ustawą”:

- 1) w razie warunkowego umorzenia postępowania opłatę, o której mowa w art. 7 ustawy, w wysokości 600 zł zastępuje się opłatą w wysokości 3000 do 5000 zł;
- 2) w sprawach z oskarżenia publicznego i prywatnego opłaty, o których mowa w art. 13 ust. 1 i 2 ustawy, w wysokości od 1000 do 4000 zł zastępuje się opłatami w wysokości od 3000 do 12 000 zł;
- 3) od wniosków i próśb, o których mowa w art. 15 ust. 1 ustawy:
 - a) w pkt 1, 2 i 5—8 opłaty w wysokości 300 zł zastępuje się opłatami w wysokości 5000 zł,
 - b) w pkt 3 opłatę w wysokości 300 zł zastępuje się opłatą w wysokości 1000 zł,
 - c) w pkt 4 minimalną opłatę w wysokości 200 zł zastępuje się opłatą w wysokości 5000 zł,

d) w pkt 9 opłatę w wysokości 1000 zł zastępuje się opłatą w wysokości 10 000 zł.

§ 2. 1. W sprawach, w których przed wejściem w życie rozporządzenia rozpoczęto rozprawę główną, wymierza się opłaty według przepisów dotychczasowych; w razie jednak odroczenia rozprawy lub ponownego rozpoznania sprawy albo po zapadnięciu prawomocnego orzeczenia, opłaty wymierza się według przepisów rozporządzenia.

2. W razie wymierzenia opłaty za pierwszą instancję przed wejściem w życie rozporządzenia, opłata wymierzona w postępowaniu odwoławczym nie może być wyższa od opłaty, jaka byłaby wymierzona według przepisów dotychczasowych.

3. Od wniosków i próśb złożonych przed wejściem w życie rozporządzenia pobiera się opłaty według przepisów dotychczasowych.

§ 3. Rozporządzenie wchodzi w życie z dniem 1 grudnia 1989 r.

Prezes Rady Ministrów: *T. Mazowiecki*

364

ROZPORZĄDZENIE RADY MINISTRÓW

z dnia 10 listopada 1989 r.

zmieniające rozporządzenie w sprawie chorób zawodowych.

Na podstawie art. 231 pkt 2 i 3 Kodeksu pracy zarządza się, co następuje:

§ 1. W rozporządzeniu Rady Ministrów z dnia 18 listopada 1983 r. w sprawie chorób zawodowych (Dz. U. Nr 65, poz. 294) wprowadza się następujące zmiany:

- 1) § 2 skreśla się;
- 2) w § 3:
 - a) ust. 1 otrzymuje brzmienie:

„1. W razie podejrzenia o chorobę zawodową u pracownika:

 - 1) zakłady społecznej służby zdrowia,
 - 2) lekarze i lekarze stomatolodzy (lekarze dentyści), którzy przy wykonywaniu zawodu poza zakładami społecznej służby zdrowia powzięli podejrzenie o chorobę zawodową,
 - 3) lekarze weterynarii, którzy przy wykonywaniu zawodu stwierdzili u pracownika stykającego się z chorymi zwierzętami objawy mogące nasuwać podejrzenie o chorobę zawodową,
 - 4) zakład pracy zatrudniający tego pracownika

— są obowiązani skierować tego pracownika do zakładu społecznej służby zdrowia właści-

wego, zgodnie z § 7, do rozpoznawania chorób zawodowych, dołączając do skierowania posiadaną dokumentację lekarską.”

- b) ust. 3 i 5 skreśla się;
- 3) w § 5:
 - a) wyrazy „ze zgłoszeniem” zastępuje się wyrazami „z podejrzeniem”;
 - b) pkt 2 otrzymuje brzmienie:

„2) inspektor sanitarny na wniosek zakładu społecznej służby zdrowia, o którym mowa w § 7, w razie gdy zakład pracy zatrudniający pracownika, u którego podejrzewa się chorobę zawodową, nie jest objęty opieką przemysłowej służby zdrowia”;
- 4) w § 7 w ust. 3 po wyrazie „państwowej” dodaje się wyrazy „o właściwości szczególnej do spraw zdrowia i opieki społecznej”;
- 5) w § 8 w ust. 1 końcowe wyrazy „właściwemu inspektorowi sanitarnemu” zastępuje się wyrazami „państwowemu terenowemu lub portowemu inspektorowi sanitarnemu, zwanemu dalej „właściwym inspektorem sanitarnym”;
- 6) w § 10:
 - a) ust. 1 otrzymuje brzmienie:

„1. Na podstawie orzeczenia, o którym mowa w

§ 8, oraz wyników dochodzenia epidemiologicznego właściwy ze względu na siedzibę zakładu pracy inspektor sanitarny wydaje decyzję o stwierdzeniu choroby zawodowej lub decyzję o braku podstaw do jej stwierdzenia.”

b) w ust. 2 po wyrazach „w jednostce” wyraz „organizacyjnej” zastępuje się wyrazem „wojskowej”;

c) w ust. 3:

— początkowe wyrazy „Decyzję, o której mowa w ust. 1, należy przesłać” zastępuje się wyrazami „Właściwy inspektor sanitarny przesyła decyzję, o której mowa w ust. 1”;

— pkt 4 otrzymuje brzmienie:

„4) właściwemu inspektorowi pracy”;

7) § 11 skreśla się;

8) § 12 i 13 otrzymują brzmienie:

„§ 12. 1. Zakłady pracy są obowiązane do rejestrowania podejrzenia o chorobę zawodową, stwierdzonych chorób zawodowych i ich skutków.

2. Zakłady pracy przesyłają niezwłocznie Instytutowi Medycyny Pracy im. prof. dra Jerzego Nofera w Łodzi oraz właściwemu inspektorowi sanitarnemu zawiadomienie o skutkach choroby zawodowej — według wzoru ustalonego przez Ministra Zdrowia i Opieki Społecznej.

3. Właściwy inspektor sanitarny prowadzi rejestr chorób zawodowych stwierdzonych w zakładach pracy położonych na obszarze objętym zakresem jego działania.

4. Właściwy inspektor sanitarny w terminie 14 dni od dnia, w którym decyzja stwierdzająca chorobę zawodową stała się ostateczna, przesyła instytutowi wymienionemu w ust. 2 kartę o stwierdzeniu choroby zawodowej.

§ 13. Uprawnienia i obowiązki właściwych inspektorów sanitarnych w stosunku do pracowników kolejowych wykonują właściwi obwodowi inspektorzy sanitarni Polskich Kolei Państwowych (PKP), a uprawnienia i obowiązki państwowych wojewódzkich inspektorów sanitarnych w stosunku do tych pracowników — właściwi okręgowi inspektorzy sanitarni PKP.”

§ 2. Sprawy, w których orzeczenia wymienione w § 8 rozporządzenia powołanego w § 1 zostały przekazane właściwemu państwowemu wojewódzkiemu inspektorowi sanitarnemu, nie zakończone decyzją ostateczną do dnia wejścia w życie niniejszego rozporządzenia, podlegają rozpatrzeniu w dotychczasowym trybie.

§ 3. Rozporządzenie wchodzi w życie z dniem 1 stycznia 1990 r.

Prezes Rady Ministrów: *T. Mazowiecki*

365

ROZPORZĄDZENIE RADY MINISTRÓW

z dnia 10 listopada 1989 r.

zmieniające rozporządzenie w sprawie zgłaszania pracowników do ubezpieczenia społecznego oraz składek na to ubezpieczenie.

Na podstawie art. 4 ust. 6 i art. 33 ust. 2 ustawy z dnia 25 listopada 1986 r. o organizacji i finansowaniu ubezpieczeń społecznych (Dz. U. z 1989 r. Nr 25, poz. 137) zarządza się, co następuje:

§ 1. W rozporządzeniu Rady Ministrów z dnia 9 listopada 1987 r. w sprawie zgłaszania pracowników do ubezpieczenia społecznego oraz składek na to ubezpieczenie (Dz. U. Nr 37, poz. 211 i z 1988 r. Nr 36, poz. 284) po § 5 dodaje się § 5a w brzmieniu:

„§ 5a. 1. Okręgowy inspektor pracy Państwowej Inspekcji Pracy oraz państwowy wojewódzki inspektor sanitarny mogą wystąpić do oddziału ZUS o wymierzenie podwyższonej o 5% podstawy wymiaru składki na ubezpieczenie społeczne pracowników, o której mowa w § 5 ust. 1, tym zakładom pracy opłacającym podatek dochodowy, w których stwierdzono pogorszenie warunków pracy określone w ust. 2.

2. Pogorszenie warunków pracy wyraża się wzrostem co najmniej jednego z wymienionych czynników:

1) udziału liczby pracowników zatrudnionych w warunkach przekroczenia najwyższych dopuszczalnych stężeń (NDS) i natężeń (NDN) czynników szkodliwych dla zdrowia oraz przy pracach szczególnie uciążliwych w liczbie zatrudnionych bezpośrednio w pro-

dukcyj, jeżeli wzrost udziału pracowników zatrudnionych w tych warunkach nie wynika wyłącznie ze zmniejszenia zatrudnienia na stanowiskach bezpośrednio produkcyjnych,

2) liczby zachorowań na choroby zawodowe, które zostały spowodowane zagrożeniami powstałymi lub nasilonymi w okresie ostatnich 2 lat,

3) liczby wypadków przy pracy, w tym w szczególności wypadków o powtarzających się przyczynach,

4) liczby rent przyznanych z tytułu wypadków przy pracy i chorób zawodowych, o których mowa w pkt 2.

3. Inspektorzy, o których mowa w ust. 1, mogą wystąpić do oddziału ZUS o zaprzestanie wymierzania podwyższonej składki na ubezpieczenie społeczne pracowników, jeżeli nastąpi poprawa warunków pracy, wyrażająca się zmniejszeniem czynników wymienionych w ust. 2.

4. Podwyższenie składki oraz zaprzestanie jej wymierzania następują od daty wskazanej w wystąpieniu inspektorów określonym w ust. 1.”

§ 2. Rozporządzenie wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Prezes Rady Ministrów: *T. Mazowiecki*

366

ROZPORZĄDZENIE RADY MINISTRÓW

z dnia 10 listopada 1989 r.

zmieniające rozporządzenie w sprawie podwyższania niektórych świadczeń z tytułu wypadków przy pracy i chorób zawodowych.

Na podstawie art. 47 ustawy z dnia 12 czerwca 1975 r. o świadczeniach z tytułu wypadków przy pracy i chorób zawodowych (Dz. U. z 1983 r. Nr 30, poz. 144 i z 1989 r. Nr 35, poz. 192) zarządza się, co następuje:

§ 1. W rozporządzeniu Rady Ministrów z dnia 8 sierpnia 1988 r. w sprawie podwyższania niektórych świadczeń z tytułu wypadków przy pracy i chorób zawodowych (Dz. U. Nr 29, poz. 199) w § 5 ust. 1 otrzymuje brzmienie:

„1. Kwoty jednorazowych odszkodowań ulegają podwyższeniu w ostatnim miesiącu każdego kwartału o procent, o jaki wzrosło przeciętne miesięczne wynagrodzenie w gospodarce uspołecznionej w poprzednim

kwartale. Kwoty jednorazowych odszkodowań, wynikające z podwyżki, zaokrągla się w górę do pełnego 1000 zł.”

§ 2. Podwyższenie jednorazowych odszkodowań w 1989 r. nastąpi nie później niż w grudniu. Wysokość kwot jednorazowego odszkodowania zostanie podwyższona o procent wzrostu przeciętnego miesięcznego wynagrodzenia w gospodarce uspołecznionej w pierwszych trzech kwartałach 1989 r.

§ 3. Rozporządzenie wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Prezes Rady Ministrów: *T. Mazowiecki*

367

ROZPORZĄDZENIE MINISTRA FINANSÓW

z dnia 8 listopada 1989 r.

zmieniające rozporządzenie w sprawie określenia na 1989 r. stawek i zasad obliczania odsetek za zwłokę od zaległości podatkowych.

Na podstawie art. 18 ust. 4 ustawy budżetowej na rok 1989 z dnia 15 lutego 1989 r. (Dz. U. Nr 7, poz. 45, Nr 25, poz. 134, Nr 54, poz. 320 i Nr 59, poz. 350) zarządza się, co następuje:

§ 1. W rozporządzeniu Ministra Finansów z dnia 14 kwietnia 1989 r. w sprawie określenia na 1989 r. stawek i zasad obliczania odsetek za zwłokę od zaległości podatkowych (Dz. U. Nr 23, poz. 124 i Nr 51, poz. 305) w § 1 liczbę „0,32” zastępuje się liczbą „0,5”.

§ 2. Rozporządzenie wchodzi w życie z dniem ogłoszenia i ma zastosowanie również do zaległości podatkowych powstałych przed tą datą, z tym że odsetki za zwłokę w wysokości określonej w § 1 pobiera się od zaległości podatkowych przypadających za okres od dnia wejścia w życie rozporządzenia.

Minister Finansów: w z. *M. Dąbrowski*

368

ROZPORZĄDZENIE MINISTRA ROLNICTWA, LEŚNICTWA I GOSPODARKI ŻYWNOŚCIOWEJ

z dnia 8 listopada 1989 r.

w sprawie wielkości powierzchni przeznaczonej pod uprawy maku i konopi w 1990 r. prowadzone na podstawie umów kontraktacji oraz w sprawie rejonizacji tych upraw.

Na podstawie art. 12 ust. 3 pkt 2 ustawy z dnia 31 stycznia 1985 r. o zapobieganiu narkomanii (Dz. U. Nr 4, poz. 15 i Nr 15, poz. 66, z 1987 r. Nr 33, poz. 180 i z 1989 r. Nr 35, poz. 192) oraz w związku z pkt 41 części A załącznika nr 2 do rozporządzenia Prezesa Rady Ministrów z dnia 30 grudnia 1985 r. w sprawie określenia kompetencji niektórych naczelnych i centralnych organów administracji państwowej zastrzeżonych w przepisach szczególnych dla organów zniesionych (Dz. U. Nr 63, poz. 334) zarządza się, co następuje:

§ 1. Wielkość powierzchni przeznaczonej w roku 1990 pod uprawy maku, prowadzone na podstawie umów kon-

traktacji zawartych z uprawnionymi jednostkami gospodarki uspołecznionej, ustala się na 4210 ha w skali kraju, w tym dla województw:

- 1) bydgoskiego — 570 ha, w którym uprawy mogą być prowadzone w gminach: Dąbrowa Biskupia, Gniewkowo, Inowrocław, Kcynia, Kruszwica, Mogilno, Pakość, Rojewo, Strzelno, Złotniki Kujawskie i Żnin,
- 2) chełmskiego — 290 ha, w którym uprawy mogą być prowadzone w gminach: Białopole, Dorohusk, Dubienka, Hańsk, Kraśniczyn, Leśniowice, Rejowiec, Sawin, Siedliszcze, Wierzbica, Wola Uhruska i Wyrki,
- 3) elbląskiego — 500 ha, w którym uprawy mogą być

prowadzone w gminach: Elbląg, Gardeja, Kwidzyn, Lichnowy, Malbork, Miłoradz, Nowy Dwór Gdański, Nowy Staw, Ostaszewo, Ryjewo, Sadlinki, Stegna i Sztutowo,

- 4) kaliskiego — 415 ha, w którym uprawy mogą być prowadzone w gminach: Blizanów, Mycielin, Stawiszyn, Żelazków i Żerków,
- 5) konińskiego — 415 ha, w którym uprawy mogą być prowadzone w gminach: Babiak, Chodów, Dąbie, Grabów, Grzegorzew, Kłodawa, Łądek, Ostrowite, Przedecz, Pyzdry, Słupca, Sompolno, Strzałkowo, Świnice Warckie, Wierzbinek, Witkowo i Zagórów,
- 6) pińskiego — 80 ha, w którym uprawy mogą być prowadzone w gminach: Białośliwie, Budzyń, Chodzież, Czarnków, Damasławek, Drawsko, Gołańcz, Kaczory, Lipka, Łobzenica, Margonin, Połajewo, Rogoźno, Ryczywół, Szamocin, Ujście, Wieleń, Wronki, Wysoka, Wyrzysk i Zakrzewo,
- 7) płockiego — 30 ha, (w tym co najmniej 10 ha uprawy maku o niskiej zawartości morfiny, odmiany Soma), w którym uprawy mogą być prowadzone w gminach: Bedlno, Dobrzelin, Krośniewice, Krzyżanów, Kutno i Łęczyca,
- 8) przemyskiego — 400 ha, w którym uprawy mogą być prowadzone w gminach: Chłopice, Cieszanów, Gać, Jarosław, Jawornik Polski, Kańczuga, Orły, Pawłowski, Pruchnik, Przemysł, Przeworsk, Radymno, Rokietnica, Rozwienica, Sieniawa, Zarzecze i Żurawica,
- 9) wrocławskiego — 780 ha, w którym uprawy mogą być prowadzone w gminach: Bądkowo, Boniewo, Brześć Kujawski, Bytów, Chodecz, Dobrzyń nad Wisłą, Koneck, Kowal, Lubień Kujawski, Nieszawa, Osiecin, Piotrków Kujawski, Raciążek, Radziejów, Topólka, Wielgie i Włocławek,
- 10) zamojskiego — 730 ha, w którym uprawy mogą być prowadzone w gminach: Dołhobyczów, Gorzków, Grabowiec, Izbica, Jarczów, Lubycza Królewska, Miączyn, Mircze, Telatyn, Terespol, Tyszowce, Uchanie, Ułhówek, Werbkowice i Żółkiewka.

§ 2. Wielkość powierzchni przeznaczonej w roku 1990 pod uprawy konopi, prowadzone na podstawie umów kon-

traktacji zawartych z uprawnionymi jednostkami gospodarki uspołecznionej, ustala się na 4732 ha w skali kraju, w tym dla województw:

- 1) chełmskiego — 200 ha, w którym uprawy mogą być prowadzone w gminach: Krasnystaw, Kraśniczyn, Leśniowice, Łopiennik Górny i Wojślawice,
- 2) częstochowskiego — 12 ha, w którym uprawy mogą być prowadzone w gminie Olesno,
- 3) kieleckiego — 100 ha, w którym uprawy mogą być prowadzone w gminach: Działoszyce, Gnojno, Kije, Michalów i Pińczów,
- 4) lubelskiego — 150 ha, w którym uprawy mogą być prowadzone w gminach: Bychawa, Dzierzkowice, Jabłonna, Kraśnik, Krzczonów, Piaski, Rybczewice i Zakrzówek,
- 5) łomżyńskiego — 83 ha, w którym uprawy mogą być prowadzone w gminie Zbójna,
- 6) ostrołęckiego — 167 ha, w którym uprawy mogą być prowadzone w gminach: Lelis i Łyse,
- 7) radomskiego — 120 ha, w którym uprawy mogą być prowadzone w gminach: Ciepłowody, Iłża, Kazanów, Orońsko, Skaryszew, Tczów, Wolanów i Zakrzew,
- 8) tarnobrzęskiego — 500 ha, w którym uprawy mogą być prowadzone w gminach: Batorz, Chrzanów, Dzwola, Godziszów, Janów Lubelski i Szastarka,
- 9) wałbrzyskiego — 600 ha, w którym uprawy mogą być prowadzone w gminach: Ciepłowody, Dzierżonów, Przeworno, Strzegom, Ząbkowice Śląskie i Ziębice,
- 10) wrocławskiego — 200 ha, w którym uprawy mogą być prowadzone w gminach: Kąty Wrocławskie, Kondratowice, Kostomłoty, Miękinia i Strzelin,
- 11) zamojskiego — 2600 ha, w którym uprawy mogą być prowadzone w gminach: Frampol, Goraj, Grabowiec, Radeczna, Rudnik, Skierbieszów, Sulów, Turobin, Wysokie, Zakrzew i Żółkiewka.

§ 3. Rozporządzenie wchodzi w życie po upływie 14 dni od dnia ogłoszenia.

Minister Rolnictwa, Leśnictwa i Gospodarki Żywnościowej: C. Janicki

369

ROZPORZĄDZENIE MINISTRA SPRAWIEDLIWOŚCI

z dnia 6 listopada 1989 r.

zmieniającego rozporządzenie w sprawie taksy za czynności komorników.

Na podstawie art. 772 Kodeksu postępowania cywilnego zarządza się, co następuje:

§ 1. W rozporządzeniu Ministra Sprawiedliwości z dnia 10 marca 1981 r. w sprawie taksy za czynności komorników (Dz. U. Nr 7, poz. 31, z 1983 r. Nr 19, poz. 85, z 1988 r. Nr 30, poz. 213 i z 1989 r. Nr 50, poz. 300) wprowadza się następujące zmiany:

- 1) w § 15 ust. 2 otrzymuje brzmienie:

„2. Suma opłaty stosunkowej nie może wynosić mniej niż 2% ani więcej niż przeciętne miesięczne wynagrodzenie w gospodarce uspołecznionej za ubiegły rok.”;

- 2) w § 30 pkt 1 otrzymuje brzmienie:

„1) w sprawach o roszczenia pieniężne — całą opłatę stosunkową, lecz nie mniej niż 2% i nie więcej

niż 70% przeciętnego miesięcznego wynagrodzenia w gospodarce uspołecznionej za ubiegły rok, jednakże w razie bezskuteczności egzekucji — tylko połowę tak obliczonej kwoty (art. 824 § 1).”;

- 3) § 31 otrzymuje brzmienie:

„§ 31. Od każdej kwoty wyegzekwowanej przez komornika pobiera się ryczałt kancelaryjny wynoszący 20 zł od kwoty 1000 zł oraz 50 zł za każdy rozpoczęty 1000 zł, lecz nie więcej niż przeciętne miesięczne wynagrodzenie w gospodarce uspołecznionej za ubiegły rok.”

§ 2. Rozporządzenie wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Minister Sprawiedliwości: A. Bentkowski

370

ROZPORZĄDZENIE MINISTRA TRANSPORTU, ŻEGLUGI I ŁĄCZNOŚCI

z dnia 7 listopada 1989 r.

zmieniające rozporządzenie w sprawie pilotażu morskiego.

Na podstawie art. 49 § 1 oraz art. 222 Kodeksu morskiego (Dz. U. z 1986 r. Nr 22, poz. 112 i z 1989 r. Nr 35, poz. 192) zarządza się, co następuje:

§ 1. W rozporządzeniu Ministra—Kierownika Urzędu Gospodarki Morskiej z dnia 27 grudnia 1984 r. w sprawie pilotażu morskiego (Dz. U. z 1985 r. Nr 2, poz. 9) wprowadza się następujące zmiany:

1) § 3—6 otrzymują brzmienie;

„§ 3. Usługi w zakresie pilotażu morskiego mogą organizować i świadczyć osoby fizyczne, prawne i inne jednostki organizacyjne.

§ 4. 1. Nadzór nad wykonywaniem usług w pilotażu morskim sprawuje kapitan portu.

2. Dla celów pilotażu pełnomorskiego tworzy się stacje pilotażu pełnomorskiego przy kapitanatach portów w Gdańsku, Gdyni i Szczecinie.

§ 5. Pracą pilotów może kierować szef pilotów, powoływany w jednostce organizacyjnej właściwej do utrzymywania pilotażu w sposób określony regulaminem pracy pilota.

§ 6. Regulamin pracy pilota ustala pracodawca pilota w uzgodnieniu z dyrektorem właściwego urzędu morskiego.”;

2) w § 8:

a) ust. 2 otrzymuje brzmienie:

„2. Prawo do pilotowania zbiornikowców i innych statków przeznaczonych do przewozu ładunków niebezpiecznych o nośności brutto powyżej 100 000 TR i zanurzeniu powyżej 13 m nabywa pilot po czwartym roku pracy i po ukończeniu kursu manewrowania dużymi statkami na modelach pływających.”;

b) dodaje się ust. 4 w brzmieniu:

„4. W uzasadnionych przypadkach, na wniosek szefa pilotów, kapitan portu może zezwolić na pilotowanie statków do 12 000 TR w pierwszym roku pracy pilota oraz do 16 000 TR w drugim roku pracy pilota.”;

3) w § 9:

a) w ust. 1 dodaje się pkt 6 i 7 w brzmieniu:

„6) ukończony kurs manewrowania dużymi statkami na modelach pływających,

7) ukończony kurs obsługi i wykorzystania urządzenia do automatycznego prowadzenia nakreśłów radarowych (ARPA).”;

b) ust. 5 otrzymuje brzmienie:

„5. Kartę identyfikacyjną pilota pełnomorskiego wydaje dyrektor właściwego urzędu morskiego.”;

4) w § 10 dodaje się ust. 3 w brzmieniu:

„3. Osoby posiadające dyplom pilota, które nie wykonywały pilotażu w okresie ostatnich 5 lat, obowiązane są złożyć sprawdzian kwalifikacyjny.”;

5) w § 12 w ust. 2 wyrazy „Minister—Kierownik Urzędu Gospodarki Morskiej” zastępuje się wyrazami „Minister Transportu, Żeglugi i Łączności”;

6) w § 17:

a) ust. 3 otrzymuje brzmienie:

„3. W skład komisji egzaminacyjnej wchodzi przedstawiciele właściwego urzędu morskiego i kapitanatu portu.”;

b) dodaje się nowy ust. 4 w brzmieniu:

„4. Dyrektor urzędu morskiego może powołać do składu komisji egzaminacyjnej przedstawiciela pracodawcy pilota i środowiska pilotów.”;

c) dotychczasowy ust. 4 oznacza się jako ust. 5,

d) dotychczasowy ust. 5 oznacza się jako ust. 6 oraz wyrazy „Ministra—Kierownika Urzędu Gospodarki Morskiej” zastępuje się wyrazami „Ministra Transportu, Żeglugi i Łączności”;

7) w § 18 dotychczasową treść oznacza się jako ust. 1 oraz dodaje się ust. 2 w brzmieniu:

„2. Dyplomy pilota i starszego pilota podlegają z urzędu wymianie na dyplom pilota morskiego, o którym mowa w § 7.”

§ 2. Piloci posiadający uprawnienia tonażowe nieograniczone i nie spełniający warunków określonych w § 7 rozporządzenia Ministra — Kierownika Urzędu Gospodarki Morskiej z dnia 27 grudnia 1984 r. w sprawie pilotażu morskiego mogą otrzymać dyplom pilota morskiego na podstawie decyzji dyrektora urzędu morskiego w ciągu 2 lat od dnia wejścia w życie niniejszego rozporządzenia.

§ 3. Rozporządzenie wchodzi w życie po upływie 3 miesięcy od dnia ogłoszenia.

Minister Transportu, Żeglugi i Łączności: *F. A. Wielądek*

371

ROZPORZĄDZENIE MINISTRA ZDROWIA I OPIEKI SPOŁECZNEJ

z dnia 6 listopada 1989 r.

w sprawie odpłatności za leki i artykuły sanitarne wydawane ubezpieczonym z aptek otwartych.

Na podstawie art. 96 ust. 2 ustawy z dnia 28 marca 1933 r. o ubezpieczeniu społecznym w brzmieniu dekretu z dnia 29 marca 1951 r. o zmianie ustawy o ubezpieczeniu społecznym (Dz. U. Nr 17, poz. 138) zarządza się, co następuje:

§ 1. 1. Ubezpieczeni za leki wydawane z aptek otwartych na podstawie recepty lekarskiej płacą:

- 1) za lek gotowy objęty urzędowym spisem leków — 30% ceny detalicznej lub 10% w wypadku chorób przewlekłych, ustalonych odrębnym wykazem przez Ministra Zdrowia i Opieki Społecznej;
- 2) za lek recepturowy wraz z kosztami sporządzenia opakowania — ryczałt w kwocie 200 zł.

2. Przepis ust. 1 pkt 1 stosuje się do leków gotowych nie objętych urzędowym spisem leków, jeżeli lek taki został sprowadzony z zagranicy na potrzeby odbiorcy

indywidualnego i jest wydawany za pośrednictwem apteki otwartej.

3. Ubezpieczeni za artykuły sanitarne płacą pełną cenę detaliczną.

§ 2. Rozporządzenie nie narusza uprawnień osób, które na podstawie odrębnych przepisów otrzymują środki farmaceutyczne i artykuły sanitarne bezpłatnie lub za opłatą ulgową.

§ 3. Traci moc rozporządzenie Ministra Zdrowia i Opieki Społecznej z dnia 12 grudnia 1970 r. w sprawie opłat za leki i środki opatrunkowe wydawane z aptek otwartych ubezpieczonym (Dz. U. z 1971 r. Nr 2, poz. 18, z 1980 r. Nr 11, poz. 36 i z 1987 r. Nr 9, poz. 57).

§ 4. Rozporządzenie wchodzi w życie z dniem 1 stycznia 1990 r.

Minister Zdrowia i Opieki Społecznej:
A. Kosiniak-Kamysz

Prenumeratę na rok następny przyjmuje się do dnia 31 października. Do abonentów, którzy opłacą prenumeratę po tym terminie, wysyłka pierwszych numerów dokonana zostanie z opóźnieniem i spowoduje dodatkowe koszty. Wpłata powinna być dokonana „przelewem — zamówieniem” lub trzyodcinkowym przekazem na konto Wydziału Wydawnictw Urzędu Rady Ministrów w Narodowym Banku Polskim, Oddział Okręgowy Warszawa nr 1052-3157-139.11. Rachunków za prenumeratę nie wystawia się, prenumerata jest realizowana na podstawie przedpłat. Druki „przelewów — zamówień” lub przekazów mogą zostać wysłane zainteresowanym po uprzednim zgłoszeniu zapotrzebowania pisemnie lub telefonicznie do Wydziału Wydawnictw Urzędu Rady Ministrów. Na dowódzie wpłaty należy podać pełną nazwę instytucji (nazwisko i imię) i adres z numerem kodu pocztowego oraz liczbę zamawianych egzemplarzy. Wszelkich informacji o prenumeracie udziela Wydział Wydawnictw Urzędu Rady Ministrów.

Reklamacje z powodu niedoręczenia poszczególnych numerów zgłaszać należy na piśmie do Wydziału Wydawnictw Urzędu Rady Ministrów (ul. Powsińska 69/71, 00-979 Warszawa, skrytka pocztowa 81) niezwłocznie po otrzymaniu następnego kolejnego numeru.

Wydawca: Urząd Rady Ministrów.

Redakcja: Biuro Prawne, 00-583 Warszawa, Al. Ujazdowskie 1/3.

Organizacja druku i kolportaż: Wydział Wydawnictw, 00-979 Warszawa, ul. Powsińska 69/71, tel. 42-14-78 i 694-67-50.

Tłoczono z polecenia Prezesa Rady Ministrów
w Zakładach Graficznych „Tamka”, Zakład nr 1, Warszawa, ul. Tamka 3.